

Tammi

Tämä ei
sitten ole
rakkaustarina.

Yksinpeli

Alice Oseman

Kirjailijan alkusanat

Tässä kirjassa on viittauksia itsemurhaan ja itsemurhan yrittämiseen, itsetuhoisiin ajatuksiin, viiltelyyn, masennukseen, syömishäiriöön ja pakko-oireiseen häiriöön. Tarkemmat sisältövaroitukset, jos sellaisia tarvitset, ovat luettavissa englanniksi osoitteesta aliceoseman.com/content-warnings. Toivon kaikille turvallisia ja vastuullisia lukuhetkiä.

Yksinpelissä on useita samoja hahmoja kuin *Heartstopper*-sarjakuvakirjoissa, ja sen tapahtumat sijoittuvat suunnilleen samaan ajankohtaan kuin sarjakuvakirjojen neljäs osa. Jos tartut tähän kirjaan *Heartstopper*-sarjakuvia luetuasi, kannattaa pitää mielessä, että Yksinpeli on kirjoitettu vuonna 2012, kauan ennen sarjakuvien julkaisemista, ja sen tarina on paljon tummasävyisempi kuin sarjakuvien. Niinpä Yksinpeli-kirja ei välttämättä sovi kaikille *Heartstopper*-sarjakuvista pitävälle lukijoille.

Vuonna 2020 sain ilokseni tilaisuuden muokata Yksinpeliä jonkin verran. Sen ansiosta Yksinpelin maailma on nyt paremmin linjassa *Heartstopper*-sajakuvien tapahtumien kanssa. Lisäksi olen muuttanut joitakin erityisen haitalliseksi katsomiani tai voimakkaita mielipiteitä herättäneitä kohtia. Olen todella kiitollinen kustantajalta saamastani tuesta sekä siitä, että lukijani ovat edelleen kiinnostuneita vanhemmista teoksistani!

Iso kiitos kaikille, jotka ovat kannatelleet tarinoitani!

– ALICE OSEMAN, elokuussa 2020

Yksinpeli

Alice Oseman

SUOMENTANUT VIIA VIITANEN

TAMMI • HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Solitaire*
ilmestyi Isossa-Britanniassa 2014 (HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollinsPublishers Ltd)

Teksti © Alice Oseman 2014
Pride and Prejudice courtesy of Universal Studios Licensing LLC
Donnie Darko – The Director's Cut courtesy of Richard Kelly
'GARDEN STATE' © 2004 written by Zach Braff
Twentieth Century Fox
All rights reserved.

Translation © translated under licence from HarperCollinsPublishers Ltd
The author/illustrator asserts the moral rights to be identified
as the author/illustrator of this work

Sitaatin Jane Austenin kirjasta *Npeys ja ennakkoluulo* on suomentanut Kersti Juva.
Luvussa 11 Michael lausuu pätkän Alfred Tennysonin runosta *All Things Will Die*.

Sitä ei ole kyseisiä säkeitä lukuun ottamatta suomennettu.

Michaelin mukaileman sitaatin Samuel Beckettin
Godota odottaessa -näytelmästä on suomentanut Arto af Hällström.

Sitaatin T.S. Eliotin runosta *J. Alfred Prufrockin rakkauslaulu*
on suomentanut Leo Tiainen.

Suomenkielinen laitos © Viia Viitanen ja Tammi, 2023
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-5180-6

Painettu EU:ssa

”Ja teidän puutteenne on se, että vihaatte kaikkia.”
”Ja teidän”, hän vastasi hymyillen, ”että ymmärrätte
ihmiset tahallanne väärin.”

Ylpeys ja ennakkokuulo, Jane Austen

ENSIMMÄINEN OSA

Elizabeth Bennet: Tanssitteko, herra Darcy?
Herra Darcy: En, jos suinkin voin välttyä siltä.

Ylpeys ja ennakkoluulo (2005)

YKSI

Astun lukiolaisten oleskelutilaan tietoisena siitä, että suurin osa siellä minä mukaan lukien on viittä vaille raato. Olen kuullut luotettavalta taholta, että joulunjälkeinen alakulo on täysin normaali ilmiö ja että olon kuuluukin olla vähän tyhjä vuoden ”riemullisimman” juhlan jälkeen, mutta ei minulla ole mitenkään erilainen olo kuin jouluaattona, joulupäivänä tai minään muunakaan päivänä joululoman alkamisen jälkeen. Olen taas täällä, ja taas yksi vuosi on aluillaan. Mitään ei tule tapahtumaan.

Seison ovella. Katson Beckyä, ja Becky katsoo minua.

”Tori”, Becky sanoo. ”Näytät siltä, että haluat päästää itsesi päiviltä.”

Hän ja muut Meidän Jengistä ovat levittäytyneet oleskeluhuoneen tietokonepöytien pyöriville työtuoleille. Koska on lukukauden ensimmäinen päivä, hiusten ja meikin eteen on nähty laajalti vaivaa, ja minulle tulee heti epäkelpo olo.

Lysähdän tuolille ja nyökkään filosofisesti. ”Hauskaa, koska totta.”

Becky katsoo minua vielä hetken, vaikka ei oikeastaan katso, ja me nauramme jollekin, mikä ei ole hauskaa. Sit-

ten Becky tajuaa, ettei minua mitä ilmeisimmin huvita tehdä yhtään mitään, joten hän suuntaa mielenkiintonsa toisaalle. Lasken pään käsieni päälle pöydälle ja vajoan puoliuneen.

Minun nimeni on Victoria Spring. Tässä vaiheessa lienee syytä mainita, että minulla on tapana kehittää omassa päässäni kaikenlaista, mistä sitten tulen surulliseksi. Tykkään nukkua, tykkään blogata. Jonain päivänä kuolen.

Rebecca Allen on luultavasti tällä hetkellä ainoa todellinen ystäväni. Hän on luultavasti myös paras ystäväni. En ole ihan varma, onko näillä kahdella asialla mitään tekemistä toistensa kanssa. Becky Allenilla on joka tapauksessa tosi pitkät violetit hiukset. Olen havainnut, että ihminen, jolla on violetit hiukset, vetää katseita puoleensa ja sen seurauksena päätyy monien tunnistamaksi ja erittäin suosituksi hahmoksi nuorison keskuudessa; hahmoksi, jonka kaikki väittävät tuntevansa mutta jonka kanssa harva on oikeasti jutellut. Hänellä on paljon seuraajia Instagramissa.

Juuri nyt Becky juttelee toisen Meidän Jengiin kuuluvan tytön, Evelynn Foleyin, kanssa. Evelynin tyyliä pidetään ”vaihtoehtoisena”, koska hänellä on sotkuinen tukka ja cooleja kaulakoruja.

”Varsinainen kysymys kuitenkin kuuluu”, Evelyn sanoo, ”onko Harryn ja *Malfoyn* välillä seksuaalista jännitettä.”

En ole varma, tykkääkö Becky oikeasti Evelynistä. Joskus epäilen, että ihmiset vain esittävät tykkäävänsä toisistaan.

”Vain fanficissa, Evelyn”, Becky sanoo. ”Pidä pliiis fantasiasi sinun ja hakuhistoriasi välisenä salaisuutena.”

Evelyn nauraa. ”Ei kun oikeasti. Malfoyhan auttaa Harrya tarinan lopussa. Miksi se siis kiusaa Harrya seitsemän vuotta? Se on salaa ihastunut Harryyn.” Hän läimäyttää kätensä yhteen joka sanan kohdalla. Se ei mitenkään auta alleviivaamaan pointtia. ”On yleisesti tunnettu fakta, että rakkaudesta se hevonenkin potkii. Psykologiset todisteet ovat vedenpitävät.”

”Evelyn”, Becky sanoo. ”Ensinnäkin inhoan yli kaiken tuollaista fanityttöajattelua, että Draco Malfoy on muka joku jalo piinattu sielu, joka etsii vapahdusta ja ymmärrystä. Sehän on törkeä rasisti. Toisekseen se, että uskoo kiusaamisen olevan tapa osoittaa ihastusta, on käytännössä yksi perheväkivallan kulmakivistä.”

Evelyn näyttää siltä, että häntä on loukattu syvästi. ”Potterit on hei kirjasarja. Ei ne ole totta.”

Becky huokaa ja kääntyy katsomaan minua, samoin Evelyn. Päättelen siitä, että minun odotetaan osallistuvan keskusteluun jollain lailla.

”Minusta Potterit on itse asiassa aika paskoja”, sanon. ”Eikö me voitaisi vain jo unohtaa ne ja jatkaa elämässä eteenpäin?”

Becky ja Evelyn tuijottavat minua. Saan sellaisen vaikutelman, että olen pilannut keskustelun, joten mumisen

anteeksipyynnön, nousen tuolista ja poistun huoneesta pikaisesti. Joskus kyllä inhoan ihmisiä. Se on luultavasti erittäin huono asia mielenterveyttäni ajatellen.

*

Kotikaupungissamme on kaksi oppikoulua: tyttökoulu *Harvey Greene Grammar School for Girls* tai ”Higgs”, jona se yleisemmin tunnetaan, ja poikakoulu *Truham Grammar School for Boys*. Molempien koulujen kahdelle ylimmälle luokalle eli lukioon otetaan kuitenkin sekä tyttöjä että poikia. Olen nyt koulun toiseksi ylimmällä eli lukion ensimmäisellä luokalla ja joutunut siksi totuttelemaan miessukupuolen edustajien äkilliseen tulvaan. Higgsissä poikia pidetään jonkinlaisina taruolentoina, ja jos jollain on ihka oikea, elävä poikaystävä, sillä pääsee sosiaalisen hierarkian huipulle. Minut liiallinen ”poikajutuista” puhuminen tai niiden ajatteleminen saa kuitenkin tuntemaan tarvetta pamauttaa aivoni pellolle.

Ja vaikka jaksaisinkin kiinnostua pojista, me emme paljon pääse ulkonäöllä heruttelemaan, kiitos ihastuttavan koulupukumme. Yleensä lukiolaisten ei tarvitse käyttää koulupukua, mutta Higgsissä myös meidän on pakko pukeutua kammottavaan univormuun. Sen teemaväri on harmaa, mikä sointuu kivasti koulun yleiseen ankeuteen.

Kun pääsen kaapilleni, sen ovelta on vaaleanpunainen tarralappu. Joku on piirtänyt lappuun vasemmalle osoit-

tavan nuolen, joka vihjaa, että minun olisi kenties aiheellista katsoa sen osoittamaan suuntaan. Käännän ärsyyntyneenä katseeni vasempaan. Siellä, muutamaa kaappia edempänä, on toinen tarralappu, ja seinällä käytävän päässä seuraava. Kaikki kävelevät lappujen ohi kiinnittämättä niihin mitään huomiota. Ihmiset eivät ilmeisesti juuri havainnoi ympäristöään, tai sitten heitä ei vain kiinnosta. Siihen voin samastua.

Nappaan tarralapun kaapin ovesta ja astelen kiirettä pitämättä seuraavan lapun luo.

Joskus minusta on kiva käyttää aikaani kaikenlaisiin pikku juttuihin, jotka eivät kiinnosta muita. Se saa minut tuntemaan, että teen jotain tärkeää – pääasiassa siksi, ettei kukaan muu tee samaa.

Tämä on niitä juttuja.

Tarralappuja alkaa putkahdella esiin vähän joka puolella.

Viimeistä edellisessä lapussa on eteenpäin osoittava nuoli, ja se löytyy erään kakkoskerroksen suljetun tietokonehuoneen ovesta. Oven ikkunaa peittää musta kangas. Tämä nimenomainen luokka, C16, poistettiin käytöstä viime vuonna, koska se oli tarkoitus remontoida, mutta vaikuttaa siltä, ettei kukaan ole vaivautunut edes aloittamaan. Se on tavallaan vähän masentavaa, mutta menen silti sisään luokkaan ja suljen oven perässäni.

Ovea vastapäätä on koko seinän leveydeltä ikkunoita,

ja pöydillä nököttävät tietokoneet ovat isoja, kulmikkaita möhkäleitä. Olen ilmeisesti matkannut ajassa taaksepäin suoraan 1990-luvulle.

Viimeinen tarralappu löytyy luokan peräseinästä. Siinä on kirjoitettu nettiosoite.

SOLITAIRE.CO.UK

Solitaire tarkoittaa pasianssia. Se on yksin pelattava korttipeli, jota tahkosin kaikki atk-tunnit ja joka luultavasti kohensi ajattelukykyäni enemmän kuin tunnilla kuunteleminen olisi kohentanut.

Silloin joku avaa oven.

”Ei helvetti. Noin vanhojen koneiden on pakko olla laissa kielletty.”

Käännyn hitaasti.

Suljetun oven edessä seisoo poika.

”Pystyn melkein kuulemaan modeemin kauan sitten vaienneen surumielisen sinfonian”, poika sanoo. Hänen silmänsä harhailevat ympäri huonetta, ja muutaman pitkän sekunnin kuluttua hän vihdoin tajuaa, ettei ole huoneessa yksin.

Hän on erittäin tavallisen näköinen, ei ruma mutta ei mikään hottiskaan. Sellainen, joka ei oikein istu mihinkään kategoriaan. Hänen silmiinpistävin ominaisuutensa ovat suuret, paksusankaiset, kulmikkaat silmälasit, jotka näyttävät vähän 3D-leffalaseilta. Hän on pitkä ja hänellä

on sivujakaus. Toisessa kädessä hänellä on muki ja toisessa jokin paperi ja koulupäivynä.

Kun kasvoni uppoavat hänen tajuntaansa, hänen silmissään välähtää, ja voisin vaikka vannoa, että ne laajenevat kaksinkertaisiksi. Hän loikkaa minua kohti kuin saaliin kimppuun syöksähtävä leijona, ja kompastelen nopeasti pari askelta taaksepäin, etten rusementi hänen alleen. Hän nojautuu niin lähelle, että hänen kasvonsa ovat vain muutaman sentin päässä omistani. Hänen naurettavan ylisuurista silmälasistaan heijastuvan kuvajaiseni läpi näen, että hänen toinen silmänsä on sininen ja toinen vihreä. Heterokromia.

Hänen kasvoilleen leviää voimallinen virnistys.

”Victoria Spring!” hän kiljaisee ja nostaa kätensä ilmaan.

En sano mitään. En tee mitään. Päätäni särkee.

”Sinä olet Victoria Spring”, poika sanoo ja nostaa pitelemänsä paperin silmiäni eteen. Se on valokuva. Minusta. Sen alla lukee pienin kirjaimin: Victoria Spring, 9A. Se on ollut ilmoitustaululla opettajainhuoneen vieressä – olin edellisellä vuonna vuosiluokkani edustaja oppilaskunnan hallituksessa, suurelta osin siksi, että koska kukaan ei tarjoutunut pestiin vapaaehtoisesti, minut onnistuttiin jotenkin huijaamaan siihen. Kaikista vuosiluokkien edustajista otettiin kuva. Minun kuvani on kamala. Se on ajalta ennen kuin leikkautin hiukseni, joten näytän siinä vähän *The Ring* -kauhuleffan tytöltä. Kuin minulla ei olisi kasvoja ollenkaan.

Katson poikaa siniseen silmään. ”Pöllitkö tuon ilmoitustaululta?”

Hän astuu vähän taaemmas, vetäytyy pois henkilökohtaisesta tilastani, johon on tunkeutunut. Hän virnuilee kuin mielipuoli.

”Lupasin yhdelle tyypille, että auttaisin etsimään sinut.” Hän naputtelee leukaansa päivyriällään. ”Vaalea jätkä... kapeat housut... kuljeskelee ympäriinsä eksyneen näköisenä...”

En tunne *ketään* poikia enkä varsinkaan yhtään vaaleaa, jolla olisi kapealahkeiset housut.

Kohautan olkiani. ”Mistä tiesit, että olen täällä?”

Hänkin kohauttaa olkiaan. ”En tiennytkään. Tulin tänne, koska ovesta oli nuoli. Se näytti minusta hyvin hämärältä. Ja siinä sinä nyt olet! Mikä ratkiriemukas juonenkäänte!”

Hän ottaa kulauksen kupistaan.

”Olen nähnyt sinut ennenkin”, hän sanoo, edelleen hymyillen.

Siristän silmiäni ja tarkastelen hänen kasvojaan. On kai minun täytynyt nähdä hänet joskus jossain koulun käytävillä. Kai minä muistaisin nuo kamalat lasit. ”En usko, että *minä* olen ikinä nähnyt *sinua*.”

”Ei yllätä”, hän sanoo. ”Olen viimeisellä luokalla, joten emme paljon törmäile. Sitä paitsi tulin tähän kouluun vasta syyskuussa. Kävin lukion ekan Truhmissa.”

Se selittää asian. Neljä kuukautta on liian lyhyt aika painaa muistiin kenenkään kasvoja.

”Eli”, hän sanoo ja naputtelee mukia sormillaan. ”Mitä täällä on meneillään?”

Astun sivuun ja osoitan innottomasti tarralappua luokan takaseinässä. Hän kurottautuu irrottamaan sen.

”*Solitaire.co.uk*. Mielenkiintoista. Okei. Voisimme tietty käynnistää yhden näistä koneista ja tsekata, mitä osoitteesta löytyy, mutta ehtisimme todennäköisesti kuolla vanhuuteen ennen kuin Internet Explorer aukeaa. Mistä vetoa, että näissä kaikissa on Windows 95?”

Hän istahtaa pyörivälle työtuolille ja tuijottaa ikkunasta näkyvää esikaupunkimaisemaa. Valo osuu rakennuksiin niin että ne näyttävät olevan tullessa. Ikkunasta näkee kaupungin takana aukeavaan maalaismaisemaan asti. Poika huomaa, että minäkin katson ulos.

”Se vetää puoleensa kuin magneetti, eikö?” hän sanoo ja huokaa itsekseen. ”Näin aamulla tänne tullessani yhden vanhan miehen. Se istui bussipysäkillä kuulokkeet päässä, rummutteli polviaan, katseli taivaalle. Kuinka usein sellaista näkee? Vanha ukko, jolla on kuulokkeet. Mitähän se kuunteli? Moni varmaan ajattelisi, että jotain klassista, mutta oikeasti se saattoi olla ihan mitä vain. Kuuntelikohan se surullista musiikkia?” Hän nostaa jalat pöydälle ristiin toistensa päälle. ”Toivottavasti ei.”

”Surullinen musiikki on okei”, sanon. ”Kohtuullisissa määrin.”

Hän pyörähtää minuun päin ja oikaisee solmiotaan.

”Sinä todellakin olet Victoria Spring, vai mitä.” Sen kuuluisi olla kysymys, mutta hän toteaa sen kuin pitkään tiedossa olleen faktan.

”Tori”, sanon tahallisen sävyttömästi. ”Minua sanotaan Toriksi.”

Hän työntää kädet bleiserinsä taskuihin. Minä panen käteni puuskaan.

”Oletko käynyt täällä aiemmin?” hän kysyy.

”En.”

Hän nyökkää. ”Kiintoisaa.”

Levitän silmiäni ja pudistelen hänelle päätäni. ”Mitä?”

”Mitä *mitä*?”

”Mikä on kiintoisaa?” En usko, että pystyisin kuulostamaan yhtään vähempää kiinnostuneelta.

”Tulimme molemmat tänne etsimään samaa asiaa.”

”Eli mitä?”

”Vastausta.”

Kohotan kulmiani. Hän silmäilee minua lasiensa takaa.

”Eikö mysteerit olekin hauskoja?” hän kysyy. ”Panevat ihmisen *ajattellemaan*.”

Tulen siihen tulokseen, että eivätpä oikeastaan. Tajuan, että voisin vallan mainiosti häipyä luokasta ja unohtaa lopullisesti koko mystisen nettiosoitteen ja tuon ärsyttävän suupaltin.

Koska kuitenkin haluan, että hän lakkaa olemasta

noin hemmetin holhoava, vetäisen puhelimen bleiserin taskusta, kirjoitan selaimen osoitekenttään *solitaire.co.uk* ja katson, mitä näytölle aukeaa.

Melkein purskahdan nauruun – blogin tyhjä aloitus-sivu. Se on todennäköisesti trolliblogi.

Mikä täysin, totaalisen turha päivä.

Tökkään puhelimen pojan naaman eteen. ”Arvoitus ratkaistu, Sherlock.”

Ensin hän jatkaa virnuilua kuin olisin murjaissut vit-sin, mutta sitten hän suuntaa katseensa luuriin ja ottaa sen kädestäni sanattoman epäuskon vallassa.

”Ai... tyhjä blogi”, hän sanoo, ei minulle vaan itsekseseen, ja äkkiä (älkää kysykö, miksi ja miten) olen hyvin, *hyvin* pahoillani hänen puolestaan. Hän näyttää niin jär-jettömän apealta. Hän ojentaa puhelimen takaisin päätään puistellen. En osaa oikein tehdä mitään. Hän näyttää kirjaimellisesti siltä kuin joku olisi juuri kuollut.

”No... öh...” Liikahdan levottomasti. ”Lähden tästä tunnille.”

”Ei, ei, odota!” Hän hyppää tuoilta niin että olemme vastakkain.

Olemme hiljaa pienen, huomattavan kiusallisen hetken ajan.

Hän tarkastelee kasvojani silmät viiruina, katsoo siten valokuvaa, sitten taas minua, sitten taas kuvaa. ”Olet leikkauttanut hiuksesi!”

Puren huultani, ettei suustani karkaisi mitään sarkas-

tista. ”Kyllä”, totean vilpittömästi. ”Kyllä. Olen leikkauttanut hiukseni.”

”Ne olivat *tosi pitkät*.”

”Niin olivat.”

”Miksi leikkautit ne?”

Lähdin itsekseni shoppailemaan kesäloman lopussa, koska tarvitsin kaikenlaista lukiota varten ja äidillä ja isällä oli kiireitä ja halusin vain hoitaa homman pois päiväjärjestyksestä. Ikävä kyllä olin unohtanut olevani aivan paska shoppailija. Koululaukkuni oli likainen ja hajalla, joten raahustin kaikki kivat paikat läpi – kävin River Islandilla ja Zarassa ja Urban Outfittersillä ja Mangossa ja Accesorizella. Kaikki kivat laukut maksoivat kuitenkin tyyliin viisikymppiä, joten kiitos mutta ei kiitos. Sitten kokeilin halvempia paikkoja – New Lookia ja Primarkia ja H&M:ää – mutta en löytänyt mitään, mistä olisin pitänyt. Päädyin kiertämään kaikki laukkuja myyvät kaupat noin miljoona kertaa ennen kuin koin pienimuotoisen hermoromahduksen erään kahvilan viereisellä penkillä keskellä ostoskeskusta. Ajattelin lukion aloittamista ja kaikkia niitä juttuja, jotka minun pitäisi tehdä ja uusia ihmisiä, jotka ehkä joutuisin tapaamaan ja tyyppejä, joille minun pitäisi puhua, ja sitten näin kuvajaiseni kirjakaupan ikkunassa ja tajusin, että suurin osa naamas-tani oli hiusten peitossa, ja ei kai nyt hemmetti kukaan haluaisi jutella sen näköisen tyyppin kanssa, ja yhtäkkiä tunsin hiukset otsallani ja poskillani, tunsin kuinka ne

liimautuivat hartioihini ja selkääni, ihan kuin päälläni olisi luikerrellut matoja, jotka kohta kuristaisivat minut kuoliaaksi. Hengitykseni alkoi kiihtyä hälyttävästi, joten menin suoraan lähimpään kampaamoon ja leikkautin itselleni otsatukan ja olkapäiden yläpuolelle ulottuvan polkan. Kampaaja ei olisi halunnut tehdä sitä, mutta minä en antanut periksi. Olin siis käyttänyt laukkurahani kampaajalla käymiseen.

”Halusin vain lyhyemmän tukan”, sanon.

Poika astuu lähemmäs. Minä hivuttaudun taaemmas.

”Sinä”, hän sanoo, ”et taida ikinä sanoa, mitä todella ajattelet.”

Nauran taas. Se on oikeastaan vain säälistävä pihahdus, mutta lasketaan minun tapauksessani nauruksi. ”Kuka sinä oikein olet?”

Hän jähmettyy aloilleen, nojaa taaksepäin, levittää kätensä kuin mikäkin Jeesuksen toinen tuleminen ja julistaa matalalla, kaikuvalla äänellä: ”Minä olen Michael Holden.”

Michael Holden.

”Entä kuka *sinä* olet, Victoria Spring?”

En keksi mitään sanottavaa, koska sehän minun vastaukseni oikeastaan on. Ei mitään. Minä olen tyhjiö. Tyhjä sivu. En ole mitään.

Äkkiä herra Kentin ääni kajahtaa keskusradiosta. Käännähdän katsomaan katonrajassa olevaa kaiutinta, josta hänen äänensä kiirii huoneeseen.

”Lukiolaiset – olkaa hyvät ja siirtykää oleskelutilaan lyhyttä ryhmänohjaustuokiota varten.”

Kun käännyn takaisin, huone on tyhjä. Jalkani ovat liimautuneet lattiaan. Avaan nyrkkiin puristetun käteni, ja sen sisältä löytyy SOLITAIRE.CO.UK-tarralappu. En tiedä, missä vaiheessa lappu on siirtynyt Michael Holdenin kädestä minun käteeni, mutta siinä se nyt on.

Tähän on siis tultu.

Ja tästä kaikki luultavasti alkaa.

"En muista, milloin en olisi ollut vakava.
Sikäli kuin itse tiedän, latelin kyynisiä lauseita
ja toivoin sadetta heti kohdusta päästyäni."

**Minun nimeni on Tori Spring. Tykkään nukkua ja blogata.
Viime vuonna minulla oli vielä ystäviä.
Kaikki oli silloin toisin, mutta se on mennyttä se.**

Nyt on Solitaire. Ja Michael Holden.

**En tajua, mitä Solitaire yrittää.
Enkä ole kiinnostunut Michael Holdenista.
En todellakaan.**

Suuren suosion saavuttaneiden Heartstopper-
sarjakuvien ja Netflix-sarjan luoja esikoisromaanin
kertoo Charlleen pessimistisestä isosiskosta.

"Digitaalisen ajan 'Sieppari ruispellossa'"
– THE TIMES

"Hyvin aito nuoren kertojan ääni."
– THE SUNDAY TIMES

N84.2

ISBN 978-952-04-5180-6

Kannen design © HarperCollinsPublishers 2018

